

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

Ipoteza

iubitii

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

CAPITOLUL 1

♥ **IPOTEZĂ:** Confruntată cu alegerea între varianta A (o situație ușor incomodă) și varianta B (un dezastru colosal ce prezintă consecințe devastatoare), voi alege în mod inevitabil varianta B.

Doi ani și unsprezece luni mai târziu

— În apărarea lui Olive, pe bărbat nu părea să-l deranjeze prea tare sărutul.

I-a luat un moment să se adapteze – ceea ce era perfect de înțeles, având în vedere circumstanțele. A fost un minut stânjenitor, inconfortabil și oarecum dureros, în care Olive și-a lovit în același timp buzele de ale lui și s-a ridicat în vârfurile picioarelor cât de mult a putut pentru a-și menține gura la același nivel cu fața lui. Chiar trebuia să fie atât de înalt? Sărutul trebuie să fi arătat ca o lovitură cu capul stângace, iar ea era tot mai îngrijorată că nu avea să fie capabilă să-l ducă la bun sfârșit. Prietena ei, Anh, pe care Olive o observase apropiindu-se cu câteva secunde înainte, avea să arunce o singură privire la ei și să știe

LIBRIS | We know books

instantaneu că Olive și acest tip cu care se săruta nu aveau cum să fie doi oameni aflați la întâlnire.

Apoi, acel moment chinuitor desfășurat cu încetinitorul s-a terminat și sărutul a devenit... diferit. Bărbatul a inspirat brusc și a înclinat puțin capul, făcând-o pe Olive să se simtă mai puțin ca o maimuță ce se cațără într-un baobab, iar mâinile lui – care erau mari și se simțeau în mod plăcut călduțe în aerul condiționat de pe hol – au cuprins-o de talie. Au alunecat în sus câțiva centimetri, înfășurându-se în jurul cutiei toracice, ținând-o lângă el. Nu prea aproape și nici prea departe.

La distanța potrivită.

Era mai degrabă un sărut pe fugă decât altceva, dar era destul de plăcut și, pentru câteva secunde, Olive a uitat un număr apreciabil de lucruri, inclusiv faptul că era lipită de un tip oarecare, de un necunoscut. Că abia dacă avusese timp să șoptească „Pot să te sărut, te rog?“, înainte de a-și lipi buzele de ale lui. Că ceea ce o determinase la început să joace toată scena era speranța de a o păcăli pe Anh, prietena ei cea mai bună.

Dar asta reușește un sărut bun: o face pe o fată să uite de sine pentru o vreme. Olive s-a trezit topindu-se lipită de piept lat, solid, care nu dădea nici un semn să cedeze. Mâinile i s-au plimbat de la un maxilar bine conturat spre un păr surprinzător de des și moale, iar apoi... apoi s-a auzit suspinând, ca și cum ar fi rămas deja fără suflare, iar acela a fost momentul în care revelația a lovit-o ca o cărămidă în cap... Nu. Nu.

Nu. Nu. *Nu.*

Nu ar fi trebuit să se simtă bine. Cu un tip oarecare, și așa mai departe.

Olive a icnit și s-a împins de lângă el, căutând-o frenetic cu privirea pe Anh. Prietena ei nu se întrezărea nicăieri în sclipirea albăstruie a holului laboratoarelor de biologie la ora unsprezece seara. Ciudat. Olive era sigură că o observase cu numai câteva secunde mai devreme.

Tipul cu sărutul, pe de altă parte, stătea chiar în fața ei, cu buzele desfăcute, cu pieptul ridicat și cu o lumină ciudată sclipindu-i în ochi, moment în care a trăsnet-o enormitatea a ceea ce tocmai făcuse. Pe cine tocmai...

Să mă ia naiba.

Să. Mă. Ia. Naiba.

Pentru că doctorul Adam Carlsen era un dobitoc notoriu.

Acest lucru nu era remarcabil în sine, având în vedere că, în mediul academic, orice poziție care se afla deasupra nivelului studentului absolvent (din păcate, nivelul lui Olive) necesita un anumit grad de nesimțire pentru a fi menținută pentru o perioadă de timp, cu profesorii titulari situați în vârful piramidei nesimțirii. Doctorul Carlsen, totuși – era excepțional. Cel puțin dacă puteai să te iei după zvonuri.

El era motivul pentru care colegul de cameră al lui Olive, Malcolm, fusese nevoit să renunțe complet la două proiecte de cercetare și era foarte probabil să sfârșească absolvind cu întârziere de un an; era cel din cauza căruia Jeremy vomitase, ca urmare a emoțiilor de dinainte de examenele de admitere; singurul vinovat pentru faptul că jumătate din studenții din departament fuseseră forțați să-și amâne susținerea tezei. Joe, care obișnuise să facă parte din gașca lui Olive și care o ducea în fiecare joi seara la niște filme europene cu imagini neclare și subtitrări minuscule, fusese asistent cercetător în laboratorul lui Carlsen, dar se hotărâse să renunțe după șase luni, „din anumite motive“. Fusese, probabil, mai bine așa, având în vedere că asistenților care rămăseseră le tremurau în mod constant mâinile și deseori arătau de parcă n-ar mai fi dormit de un an întreg.

Poate că doctorul Carlsen era un rock star al vieții academice și un copil minune al biologiei, dar era, în același timp, rău și hiper critic, și era evident din felul în care vorbea, din atitudine, că se credea singurul om de știință de o calitate acceptabilă din departamentul de biologie de la Stanford. Din întreaga

lume, probabil. Era, în mod sigur, un cretin capricios, antipatic și terifiant.

Și Olive tocmai îl sărutase.

Nu era sigură cât a durat tăcerea, ci numai de faptul că el a fost cel care a întrerupt-o. Stătea în fața lui Olive, ridicol de intimidant, cu ochi negri și păr și mai negru, privind în jos de la cine știe câți centimetri peste 180 – trebuie să fi fost cu mai mult de cincisprezece centimetri mai înalt decât ea. S-a încruntat, expresie pe care Olive a recunoscut-o de când îl văzuse participând la seminarul departamental, o privire care de obicei preceda ridicarea mâinii pentru a sublinia câteva erori fatale percepute în opera vorbitorului.

Adam Carlsen. Distrugătorul carierelor în cercetare, îl auzise Olive pe consilierul ei spunând.

„Este în ordine. Este bine. Absolut bine.“ Avea să pretindă pur și simplu că nu se întâmplase nimic, să dea din cap în mod politicoș și să plece tiptil de acolo. „Da, un plan beton.“

– M-ai... M-ai sărutat cumva?

Părea derutat și poate puțin cu răsuflarea tăiată. Avea buzele pline și groase și... Doamne. Sărutate. Pur și simplu nu exista nici o modalitate prin care Olive să reușească să nege ceea ce tocmai făcuse.

Totuși, merita să încerce.

– Nu.

În mod surprinzător, a părut să funcționeze.

– A. Bine atunci. Carlsen a dat din cap și s-a întors cu spatele, arătând vag dezorientat. A făcut câțiva pași pe hol, a ajuns la fântână – poate locul spre care se îndrepta inițial. Olive începuse să creadă că poate scăpase, când el s-a oprit și s-a întors cu fața, având o expresie sceptică pe față. Ești sigură?

La naiba.

– Eu... Și-a ascuns fața în palme. Nu e ceea ce pare.

– Bine. Eu... bine, a repetat el încet. Avea vocea groasă și scăzută și părea că era pe cale de a se enerva. Ca și cum, poate, ar fi fost deja nervos. Ce se întâmplă aici?

Pur și simplu nu avea cum să explice ceea ce se întâmplase. Orice om normal ar fi găsit că situația în care se afla Olive era ciudată, dar Adam Carlsen, care în mod evident considera empatia a fi un virus, și nu o trăsătură umană, nu ar fi putut niciodată să înțeleagă. Olive a dat drumul mâinilor pe lângă corp și a inspirat adânc.

– E... ascultați, nu vreau să fiu prost crescută, dar chiar nu e treaba dumneavoastră.

S-a uitat la ea pentru o clipă, apoi a dat din cap.

– Da. Desigur. Probabil revenea la starea lui obișnuită, pentru că tonul își pierduse din surpriză și se întorsese la normal – sec. Laconic. O să mă întorc în biroul meu și o să lucrez la plângerea cu Titlul IX.

Olive a expirat ușurată.

– Da. Ar fi grozav, de vreme ce... stați. La ce?

El și-a înclinat capul.

– Titlul IX este o lege federală care protejează împotriva comportamentului sexual neadecvat în rândurile personalului din mediul academic...

– Știu ce este.

– Înțeleg. Deci ai ales să nu îți cont de ea în cunoștință de cauză.

– Eu... Ce? Nu. Nu am făcut asta!

El s-a scuturat.

– Atunci, trebuie că mă înșel. Altcineva trebuie să mă fi hărțuit.

– Hărțuit... nu v-am „hărțuit“.

– Dar m-ai sărutat.

– Dar nu cu adevărat.

– Fără să te asiguri de consimțământul meu prealabil.

– V-am întrebat dacă pot să vă sărut!

– Și apoi ai acționat fără să aștepti răspunsul meu.

– Ce? Ați spus da.

– Poftim?

Olive s-a încruntat.

– Am întrebat dacă pot să vă sărut și ați spus da.

– Incorect. Ai întrebat dacă poți să mă săruți și eu am pufnit.

– Sunt destul de sigură că v-am auzit spunând da.

El a ridicat o sprânceană și, pentru un minut, Olive și-a permis să viseze cu ochii deschiși că străngea de gât pe cineva. Pe doctorul Carlsen. Pe ea însăși. Amândouă păreau variante grozave.

– Ascultați, îmi pare sincer rău. A fost o situație ciudată. Nu putem pur și simplu să uităm că s-a întâmplat?

A studiat-o mult timp cu o expresie serioasă pe fața lui unghiulară și încă ceva ce Olive nu putea să descifreze, pentru că era prea ocupată să observe din nou cât de al naibii de înalt și de lat era. Pur și simplu masiv. Olive fusese întotdeauna subțire, aproape prea zveltă, dar fetele de un metru șaptezeci rareori se simt minione. Cel puțin până ajung lângă Adam Carlsen. Știusese că e înalt, desigur, de când îl văzuse prin departament sau mergând prin campus, de când împărțiseră același lift, dar nu interacționaseră niciodată. Nu fuseseră niciodată așa aproape unul de altul.

„Cu excepția trecutului apropiat, Olive. Când aproape că ți-ai băgat limba în...”

– Este vreo problemă?

Părea aproape îngrijorat.

– Ce? Nu. Nu e nici o problemă.

– Pentru că, a continuat el calm, să săruți un străin la miezul nopții într-un laborator de știință, ar putea fi un semn că ar fi.

– Nu este.

Carlsen a dat din cap, gânditor.

– Foarte bine. Așteaptă-te la o scrisoare în următoarele câteva zile, atunci.

A dat să treacă pe lângă ea, iar Olive s-a întors să țipe după el.

– Nici măcar nu m-ați întrebat cum mă cheamă.

– Sunt sigur că oricine ar putea afla, de vreme ce ți-ai folosit legitimația ca să intri în zona laboratoarelor după terminarea programului. Îți urez noapte bună.

– Așteptați!

S-a aplecat în față și l-a oprit, apucându-l cu mâna de încheietură. El s-a oprit imediat, deși era evident că nu ar fi fost nevoie de nici un efort ca să se elibereze, și s-a uitat pătrunzător la locul în care degetele ei se încolăciseră peste pielea lui – chiar sub ceasul de mână care costase probabil cât jumătate din salariul ei pe un an. Sau cât tot salariul.

Olive i-a dat drumul și a făcut un pas în spate.

– Îmi cer scuze, nu am vrut să...

– Sărutul. Explică.

Olive și-a mușcat buza de jos. Chiar o băgase pe mâncă. Acum trebuia să-i spună.

– Anh Pham. S-a uitat de jur împrejur ca să se asigure că Anh într-adevăr plecase. Fata care trecea pe aici. Este studentă la doctorat în departamentul de biologie.

Carlsen nu dădea nici un semn că ar fi știut cine era Anh.

– Anh a... Olive și-a dat o șuviță de păr castaniu după ureche. Acesta era punctul în care povestea devenea jenantă. Complicată și ușor juvenilă. Mă vedeam cu tipul ăsta din departament, Jeremy Langley. Are părul roșcat și lucrează cu doctorul... În fine, am ieșit numai de două ori și pe urmă l-am dus la petrecerea de ziua de naștere a lui Anh, iar ei s-au înțeles foarte bine și... Olive a închis ochii. Ceea ce a fost, probabil, o idee proastă, pentru că acum vedea imaginea proiectată pe pleoape, felul în care prietena ei cea mai bună și partenerul ei se tachinaseră în sala de popice, ca și cum s-ar fi cunoscut de-o viață; temele

inepuizabile de conversație, râsetele, iar apoi, la sfârșitul serii, Jeremy urmărind cu privirea fiecare mișcare a lui Anh. Devenise dureros de clar de cine era interesat. Olive a dat din mână și a încercat să zâmbească.

– Pe scurt, după ce Jeremy și cu mine am pus capăt poveștii, a invitat-o pe Anh în oraș. A refuzat din cauza... codului fetelor și toate alea, dar îmi dau seama că îl place cu adevărat. Îi e teamă să nu-mi rănească sentimentele și, indiferent de câte ori i-aș fi spus, nu m-a crezut. „Ca să nu mai spun că ieri am auzit-o confesându-i-se prietenului nostru, Malcolm, că i se pare că Jeremy e grozav, dar că nu ar putea niciodată să mă trădeze ieșind cu el și părea așa de demoralizată. Dezamăgită și nesigură, fără nici o legătură cu Anh cea îndrăzneță și măreață cu care sunt obișnuită.“ Așa că am mințit-o și i-am spus că deja mă văd cu altcineva. Pentru că este una dintre prietenele mele cele mai apropiate și nu am mai văzut-o să-i placă de cineva așa de tare și aș vrea să aibă parte de lucrurile bune pe care le merită și sunt sigură că ar face același lucru pentru mine și... Olive și-a dat seama că bătea câmpii și că lui Carlsen nu ar fi putut să-i pese mai puțin. S-a oprit și a înghițit, deși avea gura uscată. În seara asta... I-am spus că în *seara asta* am întâlnire.

– Aha, a spus el cu o expresie impenetrabilă.

– Dar nu am. Așa că am hotărât să vin la serviciu și să lucrez la un experiment, dar a apărut și Anh. Nu ar fi trebuit să fie aici. Dar a fost. Și venea încoace. Și m-am panicat... Olive și-a trecut o mână peste față. Nu m-am gândit bine.

Carlsen nu a spus nimic, dar se vedea în ochii lui că se gândea, în mod evident.

– Aveam nevoie să creadă că sunt la o întâlnire.

El a dat din cap.

– Așa că ai sărutat prima persoană pe care ai văzut-o pe hol.

Perfect logic.

Olive s-a strâmbat.

– Când spuneiți așa, e clar că nu a fost unul dintre momentele mele cele mai bune.

– Poate.

– Dar nu a fost nici cel mai rău! Sunt destul de sigură că Anh ne-a văzut. Acum o să creadă că eram la o întâlnire cu dumneavoastră și să sperăm că se va simți liberă să iasă cu Jeremy și... A dat din cap. Ascultați, îmi pare foarte, foarte rău pentru sărut.

– Chiar așa?

– Vă rog, nu mă reclamați. Chiar am crezut că v-am auzit spunând da. Credeți-mă că nu am intenționat...

Dintr-odată, și-a dat seama pe de-a-ntregul de enormitatea a ceea ce tocmai făcuse. Tocmai sărutase un tip oarecare, un tip care se întâmpla să fie renumit ca fiind cel mai neplăcut membru al departamentului de biologie al facultății. Confundase un pufnit cu un consimțământ, practic îl atacase pe hol, iar acum el se zgâia la ea în acel fel ciudat, gânditor, atât de masiv de clar și de aproape de ea și...

Rahat.

Poate era din cauza orei târzii. Poate din cauză că băuse ultima cafea cu șaisprezece ore în urmă. Poate era din cauza felului condescendent în care o privea Adam Carlsen. Dintr-odată, întreaga situație a devenit prea mult pentru ea.

– De fapt, aveți perfectă dreptate. Îmi pare foarte rău. Dacă simțiți că ați fost în vreun fel hărțuit de mine, chiar ar trebui să depuneți o plângere, pentru că așa e corect. Am făcut un lucru oribil, deși chiar nu am intenționat... Nu că intențiile mele ar avea vreo importanță; este vorba mai mult despre felul în care dumneavoastră ați perceput...

Rahat, rahat, rahat.

– O să plec acum, bine? Mulțumesc și... îmi pare foarte, foarte rău.

Olive s-a întors pe călcâie și a fugit pe hol.

– Olive! l-a auzit strigând. Olive, așteaptă...

Nu s-a oprit. A alergat în jos pe scările care duceau spre etajul unu, apoi afară din clădire, a traversat aleile slab iluminate ale campusului Stanford, trecând pe lângă o fată care-și plimba câinele și un grup de studenți care râdeau în fața bibliotecii. A continuat până a ajuns în fața ușii apartamentului ei, oprindu-se numai ca să deschie, și a mers în linie dreaptă până la camera ei în speranța de a-l evita pe colegul ei și pe oricine ar fi fost persoana pe care o adusese acasă în seara aceea.

Abia când era deja prăbușită pe pat și se uita la luminițele fosforescente lipite pe tavan, și-a adus aminte că uitase să verifice starea șoriceilor de laborator. Și, de asemenea, că își lăsase laptopul pe băncuță, hanoracul undeva în laborator și că uitase complet să se oprească la magazin și să cumpere cafeaua pe care îi promisese lui Malcolm că avea s-o aducă pentru dimineață.

„Rahat. Ce zi dezastruoasă.“

Nu s-a gândit însă deloc la faptul că doctorul Adam Carlsen – un dobitoc notoriu – o strigase pe nume.

CAPITOLUL 2

♥ **IPOTEZĂ:** Orice zvon despre viața mea amoroasă o să se răspândească cu o viteză direct proporțională cu dorința mea de a ține acel zvon secret.

Olive Smith era studentă în al treilea an la doctorat în unul dintre departamentele de biologie din țară, unul care găzduia mai mult de o sută de absolvenți și ceea ce păreau a fi mai multe milioane de studenți la specializare. Nu avea idee care era numărul exact al cadrelor didactice, dar, judecând după căsuțele poștale din camera copiatorului, ar fi spus că era destul de corect să presupui: prea mulți. Din acest motiv făcuse raționamentul conform căruia, dacă nu avusese niciodată ghinionul de a interacționa cu Adam Carlsen în cei doi ani anteriori Serii (trecuseră numai câteva zile de la incidentul cu sărutul, dar Olive deja știa că avea să numească cea mai recentă zi de vineri „Seară“ pentru tot restul vieții ei), era perfect posibil să termine doctoratul fără să i se mai încrucișeze vreodată cărările cu ale lui. De fapt, nu numai că era destul de sigură că Adam Carlsen nu avea idee cine era, dar că nici nu ar fi avut vreo dorință de a afla și că probabil deja uitase complet întâmplarea.